

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Е.П., 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Е.П., I СЪСТАВ ГРАЖДАНСКИ ДЕЛА, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Борислав Люб. Чернев

при участието на секретаря Любка Ян. Костова
като разгледа докладваното от Борислав Люб. Чернев Гражданско дело № 20231820100764 по описа за 2023 година

С исковата молба ищецът твърди, че между страните по делото е сключен Договор за предоставяне на потребителски кредит от 15.02.2023г. / Договора/, по който ищецът следвало да върне сума от 3 375.00 лева, при получена сума от 2 500 лева, лихва от 875 лева, срок за погасяване на кредита - 18 вноски, ГПР - 49.66%, и ГЛП - 35%. С чл. 5 от Договора било уговорено сключване от кредитополучателя на Договор за гаранция с цел обезпечаване на договора от 15.02.23г., поради което ответникът следвало да заплати на ищеца и сума от 2 525.00 лева, описана и дължима съгласно погасителния план към Договора.

Ищецът счита, че Договор от 15.02.2023г. е нищожен, тъй като противоречи на разпоредбите на чл. 11, чл. 19, ал.4, чл.22 от ЗПК. Излага с исковата молба съображенията си в тази насока.

В условията на евентуалност счита, че клаузата на чл.5 от Договора, въз основа на която е бил сключен Договора за гаранция/поръчителство/ - (ДГ/П) е нищожна на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл.143, ал.1, чл.146, ал.1 ЗЗП по съображения изложени в исковата молба.

Иска се съдът да постанови решение, с което да приеме за нищожен сключения между страните Договор от 15.02.2023 година на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл.143, ал.1, чл.146, ал.1 ЗЗП.

В условията на евентуалност да приеме за нищожна клаузата на чл.5 от Договора от 15.02.2023г., въз основа на която е бил сключен Договор за гаранция/поръчителство / на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, вр. чл.143, ал.1, чл.146, ал.1 ЗЗП.

Претендират се разноските по делото.

В едномесечния срок указан в разпоредбата на чл.131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба. Намира предявените искове за неоснователни по подробни съображения изложени с отговора. Твърди, че клаузата на чл.5 от Договора е била автоматично генерирана въз основа на избора, който потребителя е направил при подаване на заявка за кредит, поради което уговорката в чл.5 от Договора се явявала индивидуално

договорена. Твърди се, че кредитополучателят сам е посочил Мултитюд Банк / Малта/ като поръчител. Твърди, че процесният Договор е могло да бъде сключен без обезпечаването му.

Претендира направените по делото разноски.

По предявения иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл.11, чл.19 , чл.22 ЗПК

Видно от съдържанието на Договора, последният отговаря на изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК, която разпоредба уреждаща формата за действителност на договора за потребителски кредит , а именно: писмена, написан на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, с еднакъв по вид, формат и размер шрифт, с екземпляр - за всяка от страните, на които изисквания отговаря процесния Договор. В този смисъл не е налице нарушение на разпоредбата на чл.22 от ЗПК, която предвижда недействителност на Договора при неспазване изискванията на чл.10, ал.1 ЗПК.

Противно на възражения на ищеца изложени с исковата молба, Договорът е скрепен и с Погасителен план/ПП/ в съответствие с чл.11, ал.1, т.11 от ЗПК. В погасителния план е посочено падежа на всяка от дължимите за срока на Договор месечни вноски, / 18 на брой/ техния размер, в т.ч. размера на главница и дължима лихва, включена във всяка месечна вноска. Договорът съдържа и общия размер на сумата, която кредитополучателят следва да върне на кредитора /чл.3 от Договора/.Страните са договорили и приложим лихвен процент, фиксиран за срока на сключения договор, съгласно т.8.2 от ОУ към Договора.

Не е налице и нарушение на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, до колкото Договорът съдържа общия разход по кредита, общата дължима сума, ГПР формиран съгласно т.8.4 от ОУ, „лихвения процент – 35%, фиксиран за целия срок на Договора. От друга страна изискването на чл. 19, ал.2 ЗПК намира изрично израз в т.8.4 от ОУ съдържаща и конкретен пример за формиране общо дължимата сума по Договора.

Съгласно чл.19, ал.4 от ЗПК годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. В тази връзка липсват доказателства по делото, което е в тежест на ищеца, относно твърденията изложени в исковата молба, за годишния процент на разходите по Договора, надвишаващ установения с чл.19, ал.4 ЗПК размер.

Не съответства на ангажираните по делото доказателства и твърдението на ищеца за включване към ГПР и ГЛП на възнаграждението /таксата/ за предоставената гаранция /поръчителство/ по Договора за гаранция/поръчителство/ от 16.02.23г. /ДГ/П/. Това е така, тъй като правоотношението по ДГ/П е външно на отношенията между страните по Договор от 15.02.2023г. и не обуславя нищожност на целия договор. На следващо място възприетата между страните по ДГ/П/ таксапо чл.1.6 от ДГ/П не е предмет на Договора, а е изрично договорена между клиента” и “Гаранта” по ДГ/П. Договорената такса се дължи на гаранта, а не на кредитора по Договора от 15.02.23г., което видно и от чл.6.1 от Договора за гаранция /поръчителство/.

По изложените съображения съдът намира за неоснователна претенцията на ищеца за прогласяване нищожност на сключения между страните по делото Договор за потребителски кредит № 1239652 от 15.02.2023г. на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл.143, ал.1, чл.146, ал.1 ЗЗП, поради което искът следва да се отхвърли.

По предявения при условията на евентуалност иск с правно основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, вр. с чл.143, ал.1 от ЗЗП и чл.146 ЗЗП.

Според чл.5 от Договора кредитът се обезпечаваше с поръчителство предоставено от Мултитюд Банк в полза на дружеството. Така цитираната формулировка очертава задължителния характер на ДГ/П/, като с предоставянето на обезпечението в полза на

кредитора, последното става неотменимо, както за кредитополучателя, така и за лицето, предоставило обезпечението.

Противно на задължението на кредитора произтичащо от чл.16 от ЗПК, а именно: преди сключване на договор за кредит да оцени кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчно информация, в т. ч. информация, получена от потребителя, и ако е необходимо, извършва справка в Централния кредитен регистър или в друга база данни, използвана в Република България за оценка на кредитоспособността на потребителите, кредиторът е прехвърлил риска от неизпълнението на своето задължение / съгласно чл.16 от ЗПК/ върху кредитополучателя, като го задължава едностранно да сключи Договор за гаранция /поръчителство/, което условие за одобряване на кредита и с аргумент, че сключването му *“повишава кредитоспособността на кредитополучателя”* /чл.5.3 от ОУ/. Последният аргумент е в противоречие и с Директива 2008/48 ЕО на Европейския парламент и на Съвета, Съображения 26 от Преамбюла.

На следващо място разпоредбата на чл.5 от Договора не е свободно договорена между страните, до колкото същата задължава потребителя и бъдещ “клиент” по ДГ/П/ *“сам и недвусмислено да посочи избория (от кредитора) поръчител”* /чл.5, ал.2 от Договора/, като с оглед т.5.3, “а” от ОУ, предвидената с т.5.3, “б” от ОУ възможност се явява неприложима. От друга страна договорената с чл.1.6 от ДГ/П/ такса от 2 525.00 лева е в размер по-висок от размера на предоставения с Договора потребителски кредит. В този смисъл разпоредбата на чл.5 от Договора е нищожна и на основание чл.146, ал.2 от ЗЗП, тъй като не е индивидуално уговорена. Съдът намира, че процесната клауза е част от изготвен от ответника стандартен формуляр на договор, върху съдържанието на който кредитополучателят е бил лишен от възможност да влияе.

По изложените съображения следва да се уважи предявения иск с правно основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, вр. с чл.143, ал.1 от ЗЗП и чл.146 ЗЗП.

По разноските

От представения по делото Договор за правна защита и съдействие от 23.06.2023г., е видно, че е сключен между ищеца и адв. М. при условията на чл.38, ал.1, т.3, пр.2 от ЗА. С оглед вътрешните отношения между представлявания и представителя, съдът не дължи проверка относно близките отношения между упълномощения адвокат и ищеца. Налице е конкретно позоваване на хипотеза от визираните в чл.38, ал.1 ЗА. Съгласно трайната съдебна практика, за да бъде уважено искането за присъждане на адвокатско възнаграждение при условието на чл.38, ал.1 ЗА, достатъчна предпоставка е наличието на договор за правна защита и съдействие с отразено в същия че помощта се предоставя на лице, с което адвоката се намира в близки отношения, какъвто е и настоящия случай. Отговорността за разноските е функция от изхода на делото по въведения с последното материалноправен спор, а не от вътрешните отношения между адвокат и клиента / вж.: [Определение № 208 от 21.12.2018 г. по ч. гр. д. № 2798/18 г., ВКС, 1 ГО](#); [Определение № 616 от 5.06.2017 г. на ВКС, IV-то ГО.](#), по гр. д. № 5089/2016 г.; [Определение № 708/05.11.2015г. по д. 4891/2015г., 4 г.о./](#). Пълномощникът на ищеца е представил доказателства, че е регистриран по ЗДДС, с оглед заявената претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.3, пр.2 от ЗА. При предпоставките на цитираната разпоредба от ЗА за осъществяването от адв. М. безплатна правна помощ, в полза на последния се дължи възнаграждение на основание чл.72, ал.2 ГПК, вр. с чл.2, ал.5 и чл.7, ал.1, т.4 от НМРАВ за уважения предявен в условията на евентуалност иск, което възнаграждение в размер на 1 200.00 лева с ДДС. Съдът присъжда дължимото адвокатско възнаграждение с ДДС, тъй като съгласно представените от адв. М. доказателства, същият е данъчно задължено лице по смисъла на чл.3, ал.2 от ЗДДС и е обект на облагане съгласно чл.2, т.1 ЗДДС, вр. с чл.8 от ЗДДС. В този смисъл за регистрирания по ЗДДС адвокат възниква задължение за внасяне на ДДС върху определеното при предпоставките по чл.38, ал.2, вр. с ал.1 ЗА от съда адвокатско

възнаграждение, тъй като последното не попада в изключенията предвидени в Глава четвърта на ЗДДС.

При този изход на спора по делото следва, на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца направени разноси за държавна такса по производството в размер на 80.00 лева, с оглед уважения евентуален иск по чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД.

На основание чл.78, ал.3, вр. с чл.78, ал.8 ГПК следва ищецът да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева. Това е така, тъй като по делото ответникът, чрез юрисконсулт Георгиева е представил писмен отговор по чл.131 ГПК, както и писмени бележки по същество на спора, без юрисконсултът да се е явявал в съдебно заседание, които факти относими към разпоредбата на чл.25а, ал.3 от НЗПП.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл.143, ал.1, чл.146, ал.1 ЗЗП от Н. Р. Т. от с. Н.х. Община Е.П., обл. С., с ЕГН *****, против “Ф.Б.” ЕООД-С., с ЕИК..... иск за прогласяване нищожност на Договор за потребителски кредит № 1239652 от 15.02.2023г., сключен между Н. Р. Т. и “Ф.Б.” ЕООД-С..

ПРОГЛАСЯВА за нищожна на основание чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД, вр. с чл.143, ал.1 от ЗЗП и чл.146 ЗЗП клаузата на чл.5 от Договор за потребителски кредит № 1239652 от 15.02.2023г., сключен между Н. Р. Т., с ЕГН ***** и “Ф.Б.” ЕООД-С., с ЕИК..... с която се предвижда обезпечаване на кредитора по Договор за потребителски кредит № 1239652/ 15.02.2023г. с поръчителство, предоставено от Мултитуд Банк в полза на “Ф.Б.” ЕООД-С..

ОСЪЖДА “Ф.Б.” ЕООД-С., с ЕИК..... да заплати на адв. М. В. М., АК-П., с адрес: гр. П., бул „П.Ш.“ №....., ет. 3, ап.Б, сумата от 1 200.00 /хиляда и двеста / лева, с ДДС - адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.3, пр.2 от ЗА.

ОСЪЖДА “Ф.Б.” ЕООД-С., с ЕИК..... да заплати на Н. Р. Т., с ЕГН *****, разноси по делото за държавна такса в размер на 80.00 лева.

ОСЪЖДА Н. Р. Т., с ЕГН *****, да заплати на “Ф.Б.” ЕООД-С., с ЕИК..... сумата от 100.00 / сто / лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски окръжен съд в двусемичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Е.П.: _____